

GARŚĆ SUBIEKTYWNYCH WSPOMNIENÍ POWIĄZANYCH Z GENEZĄ I HISTORIĄ POWSTANIA ORAZ PIERWSZYMİ LATAMI ROZWOJU SPECJALIZACJI ZAWODOWYCH POLSKICH LEKARZY WETERYNARII CZĘŚĆ II.

84

TRZY DEKADY TEMU, W ATMOSFERZE SCEPTYCYZMU I PRZY BRAKU PAŃSTWOWEGO FINANSOWANIA, GRUPA WIZJONERÓW POŁOŻYŁA FUNDAMENTY POD NOWOCZESNY SYSTEM SPECJALIZACJI LEKARSKO-WETERYNARYJNYCH W POLSCE. DZIŚ, GDY PONAD POŁOWA CZYNNYCH ZAWODOWO LEKARZY POSIADA TYTUŁ SPECJALISTY, MOŻEMY MÓWIĆ O SUKCESIE UNIKALNYM W SKALI EUROPEJSKIEJ. W DRUGIEJ CZĘŚCI SWOICH WSPOMNIENÍ, PROF. ZBIGNIEW J.H. POMORSKI PRZYBLIŻA KULISY PRAC I KADENCJI KRAJOWEJ KOMISJI – OD WALKI O BIURKA W PUŁAWACH, PRZEZ TWORZENIE PIERWSZYCH PROGRAMÓW, AŻ PO HISTORYCZNĄ UROCZYSTOŚĆ W AULI POLITECHNIKI, KTÓRA NA ZAWSZE ZMIENIŁA OBlicZE POLSKIEJ WETERYNARII.

Zbigniew J.H. Pomorski

Z perspektywy minionych 30 lat z satysfakcją podkreślić trzeba, iż pomimo wyrażanych w okresie początkowym, przez różnorodne zawodowe środowiska, sceptycznych opinii dotyczących szczególnie „tytułów specjalisty z nadania”, lekarsko-weterynaryjna specjalizacja zawodowa odniosła w Polsce spektakularny sukces. Stało się to możliwe dzięki setkom naszych Koleżanek i Kolegów, których zainteresowanie zorganizowanym systemem podnoszenia własnych kwalifikacji przeszło wszystkie najśmielsze oczekiwania. Dziś z dumą można stwierdzić, że nie dysponując jakim-

kolwiek ze strony Skarbu Państwa wsparciem finansowym, potrafilismy samodzielnie, dzięki ustawicznemu zaangażowaniu wszystkich zawodowych środowisk, zorganizować unikalny w skali europejskiej powszechny system kształcenia specjalizacyjnego, w którym uczestniczyła, bądź uczestniczy ponad połowa czynnych zawodowo polskich lekarzy weterynarii.

Pierwsza Kadencja Komisji ds. Specjalizacji Lekarzy Weterynarii

Na podstawie Rozporządzenia Ministra, decyzją z dnia 25.05.1995 r., Minister po-

wołał 26-osobową Komisję ds. Specjalizacji Lekarzy Weterynarii (pierwsza kadencja) w następującym składzie: Jerzy Antychowicz, Ryszard Badura, Michał Bartoszcze, Maciej Gajęcki, Zdzisław Gliński, Jerzy Głowacki, Waldemar Golec, Igor Hutnikiewicz, Tomasz Janowski, Maria Katkiewicz, Stanisław Koper, Zygmunt Kuleta, Andrzej Lisowski, Henryk Maciołek, Michał Mazurkiewicz, Jerzy Molenda, Zygmunt Pejsak, Zbigniew Pomorski, Andrzej Rudy, Bohdan Rutkowiak, Jan Sławomirski, Tadeusz Wijaszka, Bartosz Winiecki, Eugeniusz Wiśniewski, Bolesław Wojtoń, Jan Zwierzchowski.

Uroczysta Inauguracja Ceremonii Wręczania Dyplomów Specjalisty w Auli Politechniki. Za stołem prezydialnym członkowie Komisji ds. Specjalizacji Lekarzy Weterynarii. Od lewej: Zygmunt Kuleta, Eugeniusz Wiśniewski, Zygmunt Pejsak, Michał Mazurkiewicz, Jan Zwierzchowski, Maria Katkiewicz, Zdzisław Gliński, Tomasz Janowski, Zbigniew Pomorski, Bartosz Winiecki, Tadeusz Wijaszka, Jerzy Antychowicz, Stanisław Koper, Maciej Gajęcki, Bolesław Wojtoń, Jerzy Molenda, Henryk Maciołek, Jan Sławomirski, Igor Hutnikiewicz, Andrzej Rudy.

W trakcie pierwszego posiedzenia Komisji nastąpiło jej ukonstytuowanie poprzez wyłonienie Przewodniczącego – prof. dr hab. Zbigniew Pomorski, zastępcy Przewodniczącego – dr hab. Tadeusz Wijaszka oraz Sekretarza – prof. dr hab. Jerzy Antychowicz.

Decyzją członków Komisji funkcje KKS objęli:

1. Choroby przeżuwaczy – prof. dr hab. Zygmunt Kuleta
2. Choroby koni – prof. dr hab. Eugeniusz Wiśniewski
3. Choroby trzody chlewnej – prof. dr hab. Zygmunt Pejsak
4. Choroby psów i kotów – prof. dr hab. Zbigniew Pomorski
5. Choroby drobiu oraz ptaków ozdobnych – prof. dr hab. Michał Mazurkiewicz
6. Choroby zwierząt futerkowych – prof. dr hab. Jan Zwierzchowski
7. Użytkowanie i patologia zwierząt laboratoryjnych – prof. dr hab. Maria Katkiewicz
8. Choroby ryb – prof. dr hab. Jerzy Antychowicz

9. Choroby owadów użytkowych – prof. dr hab. Zdzisław Gliński
10. Choroby zwierząt nieudomowionych – Vacat (rezygnacja prof. B. Rutkowiaka)
11. Rozród zwierząt – prof. dr hab. Tomasz Janowski
12. Chirurgia weterynaryjna – prof. dr hab. Ryszard Badura
13. Radiologia weterynaryjna – prof. dr hab. Stanisław Koper
14. Prewencja weterynaryjna i higiena pasz – prof. dr hab. Maciej Gajęcki
15. Higiena zwierząt rzeźnych i żywności pochodzenia zwierzęcego – doc. dr hab. Bolesław Wojtoń
16. Weterynaryjna diagnostyka laboratoryjna – prof. dr hab. Jerzy Molenda
17. Epizootologia i administracja weterynaryjna – doc. dr hab. Tadeusz Wijaszka.

Członkami Komisji zostali ponadto: dr hab. Michał Bartoszcze, lek. wet. Jerzy Głowacki, lek. wet. Waldemar Golec, lek. wet. Igor Hutnikiewicz, lek. wet. Andrzej Lisowski, dr hab. Henryk Maciołek, dr n.

wet. Andrzej Rudy, dr n. wet. Jan Sławomirski oraz dr n. wet. Bartosz Winiecki.

W trakcie swych pierwszych posiedzeń Komisja przedyskutowała i ustaliła zasady przyznawania tytułu „specjalisty z nadania” lekarzom weterynarii spełniającym, określone w rozporządzenia ministra, wymogi. Drogą tą tytuł specjalisty otrzymało ogółem 692 specjalistów.

Ponadto, w oparciu o podstawy prawne uzyskania specjalizacji oraz stosowne uchwały Komisji ds. Specjalizacji Lekarzy Weterynarii podjęte w dniach 10.01.1995, 03.02.1996, 13.06.1996, 17.01.1998 r. ustalono szczegółowe warunki uzyskania tytułu Specjalisty przez lekarzy weterynarii, przedyskutowano oraz zatwierdzono stosowne uchwały, które znalazły się w odpowiednich protokołach, opracowane przez krajowych kierowników specjalizacji i ich zespoły doradcze, autorskie programy poszczególnych specjalizacji oraz ustalono wspólne wymogi ogólne, niezbędne do uzyskania przez lekarzy weterynarii tytułu specjalisty mające się znaleźć w planowanym wspólnym broszurowym wydaniu,

Wystąpienie Przewodniczącego Komisji Prof. dr hab. Zbigniewa Pomorskiego w trakcie uroczystości wręczenia pierwszych dyplomów specjalisty.

Treść wystąpienia Przewodniczącego Komisji Prof. dr hab. Zbigniewa Pomorskiego w trakcie Uroczystości włączenia pierwszych dyplomów specjalisty

Szanowni Zgromadzeni, Dostojni Goście, Drogie Koleżanki i Koledzy – Tytularni Specjaliści Zawodowi

Dzisiejsza uroczystość jest niewątpliwie momentem historycznym dla naszego, Lekarsko-Weterynaryjnego Zawodu. Stanowi ona ukoronowanie wieloletnich starań, jak też jest efektem szeregu, podejmowanych przez elity zawodowe, inicjatyw zmierzających do stworzenia – możliwości specjalizowania się de facto i de jure – polskim lekarzom weterynarii.

Przemiany polityczne i społeczne roku 1989 doprowadziły do wprowadzenia w Polsce nowych, już „europejskich” uregulowań prawnych dotyczących zasad wykonywania zawodu lekarza weterynarii. Powstały, z mocy ustawy z grudnia 1990 r. samorząd zawodowy podjął aktywną działalność na forum szesnastu okręgowych Izb Lekarsko-Weterynaryjnych oraz Izby Krajowej. To właśnie w jego tonie zrodziły się

zdeterninowane działania doprowadzające do wydania w listopadzie 1994 r. rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej „w sprawie trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarzy weterynarii”. Powyższe rozporządzenie, będące aktem wykonawczym do wspomnianej Ustawy stworzyło po raz pierwszy w Polsce możliwość prawnego specjalizowania się dla „najlepszych” spośród 12 tysięcy naszych Koleżanek i Kolegów. Tym samym więc zostaliśmy „zrównani” z innymi już wcześniej posiadającymi ten przywilej zawodowi, przez co spełnione zostały nasze ambicje zawodowe, jak też (za jednym razem) wypełniono przesłanki komisji weterynaryjnej Unii Europejskiej, w zakresie organizacji kształcenia podyplomowego. Koordynująca w Polsce proces specjalizowania się, Krajowa Komisja do Spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii utworzona została z wytypowanych przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną i powołanych przez Pana Ministra – 26 osób. Reprezentują one wysoki poziom wiedzy naukowej i praktycznej ze wszystkich dziedzin weterynarii. Spośród wchodzących w jej skład profesorów, mianowano

siedemnastu krajowych kierowników poszczególnych specjalizacji. To właśnie oni, stanowiąc trzon komisji, opracowali już autorskie programy każdej z nich i z chwilą rozpoczęcia szkoleń specjalizacyjnych sprawować będą bezpośredni nadzór nad prawidłową ich realizacją w praktyce. Podstawowymi zadaniami Komisji do spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii jest nadzór nad zapewnieniem wysokiego poziomu kształcenia na specjalizacyjnych studiach podyplomowych, ujednoczenie wymogów w zakresie naboru, kształcenia oraz sprawdzania nabytej wiedzy oraz w oparciu o wynik centralnych dla każdej specjalizacji egzaminów – przyznawania osobom uprawnionym tytułów specjalisty. Wspomniana działalność w najbliższej przyszłości niewątpliwie przyczyni się do podnoszenia kwalifikacji lekarzy weterynarii, tym samym więc korzystnie wpłynie na poziom świadczonych przez nich usług w zakresie lecznictwa zwierząt, redukcji strat produkcyjno-hodowlanych a także, poprzez usprawnienie nadzoru nad środkami spożywczymi, poprawi ochronę zdrowia ludzi.

Szanowni Zgromadzeni,
Ponieważ za każdym działaniem ludzkim stoi zawsze, zazwyczaj pozostający w cieniu – konkretny realizujący je człowiek, w tym miejscu pragnę dokonać hasłowej prezentacji poszczególnych specjalizacji oraz przedstawić Państwu wszystkich członków komisji, którym w tym miejscu publicznie pragnę wyrazić gorące podziękowania za dotychczasowe działania na rzecz dalszego rozwoju specjalizacji.

Specjalizacją „**Choroby przeżuwaczy**” kieruje znany „bujatryk” prof. dr hab.

Zygmunt Kuleta z ART w Olsztynie.

Krajowym kierownikiem specjalizacji „**Choroby koni**” jest wybitny „hipiatra” Pan Prof. dr hab. **Eugeniusz Wiśniewski** z Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach.

Krajowym kierownikiem specjalizacji „**Choroby trzody chlewnej**” jest wybitny hyopatolog Pan Prof. dr hab. **Zygmunt Pejsak** z Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach.

Mówiący te słowa kieruje specjalizacją „**Choroby psów i kotów**” i jednocześnie z wyboru członków Komisji, sprawuje funkcję jej przewodniczącego.

Krajowym kierownikiem specjalizacji „**Choroby drobiu i ptaków ozdobnych**” jest znany w kraju i zagranicą

avipatolog Pan Prof. dr hab. **Michał Mazurkiewicz** z Wydziału Medycyny Weterynaryjnej we Wrocławiu.

Specjalizacją „**Choroby zwierząt futerkowych**” kieruje Prof. dr hab. **Jan Zwierzchowski** z Wydziału Medycyny Weterynaryjnej we Wrocławiu pełniący równocześnie funkcję Prezesa Izby Dolnośląskiej oraz Kanclerza Kapituły medalu Izby Krajowej.

Krajowym kierownikiem specjalizacji „**Użytkowanie i patologia zwierząt laboratoryjnych**” jest patomorfolog Pani doc. dr hab. **Maria Katkiewicz** z Wydziału Weterynaryjnego w Warszawie.

Specjalizacją „**Choroby ryb**” kieruje Pan doc. dr hab. **Jerzy Antychowicz** z Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach, pełniący równocześnie funkcję sekretarza Komisji.

Krajowym kierownikiem specjalizacji „**Choroby owadów użytkowych**” jest wybitny apipatolog Pan Prof. dr hab. **Zdzisław Gliński** z Wydziału Medycyny Weterynaryjnej w Lublinie.

Specjalizacją „**Rozród zwierząt**” kieruje Prof. dr hab. **Tomasz Janowski** z ART

w Olsztynie, aktualnie prodziekan na Wydz. Med. Wet.

Krajowym kierownikiem specjalizacji „**Chirurgia weterynaryjna**” jest wybitny praktyk, twórca wrocławskiej szkoły chirurgii weterynaryjnej Pan Prof. dr hab. **Ryszard Badura** z Wydziału

Medycyny Weterynaryjnej we Wrocławiu.

Specjalizacją „**Radiologia weterynaryjna**” kieruje znany w świecie, jeden z najznakomitszych współczesnych radiologów weterynaryjnych Pan Prof. dr hab.

Stanisław Koper z Wydziału Medycyny Weterynaryjnej w Lublinie.

Krajowym kierownikiem specjalizacji „**Prewencja weterynaryjna i higiena pasz**” jest Pan Prof. dr hab. **Maciej Gajęcki** z Wydziału Medycyny Weterynaryjnej ART w Olsztynie, aktualny Prorektor tej Uczelni.

Specjalizacją „**Higiena zwierząt rzeźnych i żywności pochodzenia zwierzęcego**” kieruje doskonały praktyk oraz znawca zawitych uregulowań prawnych jakim jest Pan doc. dr hab.

Bolesław Wojtoń z Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach.

Krajowym kierownikiem specjalizacji „**Weterynaryjna diagnostyka laboratoryjna**” jest Pan Prof. dr hab.

Jerzy Molenda, kierownik Zakładu Higieny Weterynaryjnej we Wrocławiu.

Specjalizacją „**Epizootiologia i administracja weterynaryjna**” kieruje wirusolog, a także doskonały administrator Pan doc. dr hab.

Tadeusz Wijaszka z Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach, pełniący równocześnie funkcję zastępcy przewodniczącego Komisji.

Ponadto członkami komisji są: Senator RP, dr hab. **Henryk Maciołek**, Dyrektor Departamentu Weterynarii w MRiGŻ.

Lek. wet. **Jerzy Głowacki**, z Płocka, reprezentujący wolną praktykę lekarską.

Lek. wet. **Waldemar Golec**, Poznań, reprezentujący wolną praktykę lekarską i równocześnie Wiceprezes Izby Krajowej.

Lek. wet. **Igor Hutnikiewicz**, Olsztyn, wolna praktyka lekarska.

Lek. wet. **Andrzej Lisowski**, Gorzów Wkp., reprezentujący wolną praktykę lekarską, Prezes Izby Lubuskiej.

Dr n. wet. **Andrzej Rudy**, Opole, Państwowa Służba Weterynaryjna – Woj. Lekarz Weterynarii.

Dr n. wet. **Jan Sławomirski**, Lublin,

Państwowa Służba Weterynaryjna, V-ce Prezes Izby Krajowej i Prezes Izby Lubelskiej.

Dr n. wet. **Bartosz Winiecki**, Wiceprezes Prezes Izby Krajowej i Prezes Izby Bydgoskiej, a jednocześnie przewodniczący Komitetu organizacyjnego dzisiejszej Uroczystości.

Szanowni Państwo,
Silne zaangażowanie w prowadzoną działalność, bogata wiedza naukowa oraz przeogromne doświadczenie zawodowe wymienionych osób są najlepszą gwarancją dla dalszej owocnej dla zawodu działalności Komisji. W tym miejscu z całą mocą podkreślić trzeba, iż dotychczasowa nasza praca jest działalnością w pełni społeczną. Minister Rolnictwa powołując do życia Komisję, niestety nie zabezpieczył jakichkolwiek źródeł prawnych jej finansowania, zaś nasze dwuletnie starania o pozyskanie środków budżetowych na zleconą nam działalność, niestety zakończyły się fiaskiem. Niewiele brakowałoby zatem, ażeby kolejne jakże słuszne i potrzebne naszemu zawodowi rozporządzenie stało się z przyczyn prozaicznych martwym. Wówczas to, z jakże potrzebną doraźną pomocą przybył nasz niezawodny lekarsko-weterynaryjny samorząd zawodowy, finansując pierwsze posiedzenie Komisji. Życzliwość oraz troskliwa opieka Dyrektora Państwowego Instytutu Weterynaryjnego w Puławach, Pana Prof. Mariana Truszczyńskiego sprawiły, że w przyznanej przez Ministra siedzibie Komisji, jaką jest Weterynaryjne Centrum Kształcenia Podyplomowego – znalazły się (bądź też się znajdują) środki na niezbędny remont adaptacyjny pomieszczeń, jak też (na co mamy dalszą nadzieję), i na podstawowe, niezbędne dla działalności wyposażenie. Tu pragnę bardzo wyraźnie podkreślić, że Państwowy Instytut Weterynaryjny nie otrzymał na wspomniane powyżej cele jakichkolwiek z Departamentu Wet. lub Ministerstwa Rolnictwa dodatkowych finansów. W powyższej sytuacji, chcąc pomimo wszystko wykonać nałożone na nas zadania, zmuszeni byliśmy zwrócić się do Was Drodzy Specjaliści. Wiedzieliśmy, iż w minionych jakże trudnych latach, wiedzeni wyłącznie

głodem wiedzy i gorącym umiłowaniem naszego pięknego zawodu – przez nikogo nie zmuszani – dobrowolnie, inwestowaliśmy w wasze umysły, kończąc specjalistyczne studia podyplomowe, zdobywając stopnie bądź tytuły naukowe. Zawsze stanowiliście więc elitę intelektualną naszego zawodu, wytyczając swą aktywnością dalsze kierunki jego pomyślnego rozwoju. Zdobyta wiedza i doświadczenia zawodowe procentowały działaniami na specjalistycznym poziomie, brakowało Wam jednak przystawionej kropki nad i w postaci oficjalnego certyfikatu potwierdzającego de jure wspomniane specjalistyczne umiejętności. Przyznam, że w tym jakże trudnym dla działania Komisji momencie, bardzo liczyliśmy na znaną od dawien dawna naszą solidarność

zawodową – i nie zawiedliśmy się! Na nasz apel o składanie do Komisji odpowiednich wniosków o przyznanie tytułu specjalisty w drodze nadania wraz z opłatą umożliwiającą ich rozpatrzenie – odpowiedziało ponad 700 osób, z których zdecydowana większość, poprzez swe uczestnictwo, tworzy uroczystą oprawę dzisiejszej uroczystości. Drodzy Specjaliści, w podwójny sposób przechodzicie do historii Polskiego lekarsko-weterynaryjnego zawodu. Po pierwsze jesteście pierwszymi w jego kilkuletniej tradycji tytułarnymi specjalistami, po drugie zaś, po raz kolejny przyczyniacie się do jego pełniejszego rozwoju zarówno przez wasze codzienne specjalistyczne zawodowe działanie jak też poprzez faktyczne umożliwienie Komisji – opracowania programów

poszczególnych specjalizacji. W moim odczuciu, ten ostatni fakt ma istotne znaczenie dla wszystkich chcących w przyszłości specjalizować się młodszych Koleżanek oraz Kolegów i w rozumieniu członków Komisji, pojmowany jest jako Wasz – tytułarnych specjalistów – dar, na rzecz rozkwitu krajowej specjalizacji. Zatem w imieniu własnym oraz całej Komisji składam każdemu tytułarnemu specjalistcie gorące podziękowania wraz ze szczerymi gratulacjami z okazji przyznania od dawna należnych dyplomów. Szanowni Zgromadzeni, Dzisiejsza uroczystość jest jedynym w swym rodzaju świętem zawodowym, gromadzącym szereg zaproszonych wybitnych osobistości i dostojnych gości. Niechaj wolno mi będzie zatem, w Państwa imieniu dokonać oficjalnego ich powitania.

Wymogi ogólne niezbędne do uzyskania przez lekarzy weterynarii tytułu specjalisty

- dyplom lekarza weterynaryjnego
- prawo wykonywania zawodu lekarza weterynaryjnego
- staż pracy zawodowej (4 lata, w tym praca przez co najmniej 2 lata na stanowisku lekarza weterynarii w zakresie tematycznym związanym z kierunkiem obranej specjalizacji)

Czas trwania procesu kształcenia w poszczególnych specjalizacjach wynosi od 1 do 3 lat (2-6 semestrów). Cykl szkoleniowy oparty jest na programie danej specjalizacji i realizowany w ramach, uznanych przez Komisje ds. Specjalizacji Lekarzy Weterynarii (zwaną dalej Komisją), **podyplomowych studiów specjalizacyjnych**. Prowadzone pod nadzorem Krajowych Kierowników Specjalizacji szkolenia specjalizacyjne obejmują wykłady, seminaria, ćwiczenia, konsultacje, staże specjalizacyjne, zaliczenia a także przygotowanie i obronę pracy dyplomowej w specjalizacjach, w których jest przewidziana programem. Komisja zaleca, dla każdej specjalizacji, uwzględnienie szkoleń uzupełniających w zakresie: przepisów prawnych wykonywania zawodu lekarza weterynaryjnego,

przepisów etyki i deontologii weterynaryjnej, zasad ekonomiki i marketingu oraz podstaw zastosowania komputerów w praktyce. Podyplomowe studia specjalizacyjne organizować mogą: Wydział Medycyny Weterynaryjnej w Lublinie, Olsztynie, Warszawie i Wrocławiu, Państwowy Instytut Weterynaryjny w Puławach, a także inne jednostki – po uzyskaniu autoryzacji Komisji. Tytuł Specjalisty uzyskuje się po złożeniu państwowego egzaminu przed Zespołami Egzaminacyjnymi (dla poszczególnych specjalizacji), powołanymi przez Komisję. Egzamin składa się z części teoretycznej i praktycznej. Komisja dopuszcza do egzaminu na podstawie indywidualnego wniosku zaopiniowanego przez Krajowego Kierownika Specjalizacji. Warunkiem pozytywnego zaopiniowania wniosku jest przedstawienie świadectwa ukończenia studium specjalizacyjnego oraz uregulowanie spraw administracyjnych. W jednostkowych przypadkach Komisja może wyrazić zgodę na uzyskanie tytułu Specjalisty w trybie indywidualnego szkolenia specjalizacyjnego, po spełnieniu następujących warunków:

- złożeniu przez kandydata wniosku do Komisji,

- akceptacji wniosku przez Kierownika Specjalizacji oraz zatwierdzeniu go przez Komisję,
- wypełnieniu obowiązków nałożonych na kandydata przez Komisję w zakresie realizacji indywidualnego trybu szkolenia specjalizacyjnego,
- uregulowaniu spraw administracyjnych,
- dopuszczeniu kandydata – uchwałą Komisji – do państwowego egzaminu końcowego,
- pomyślnym złożeniu egzaminu przed Zespołem Egzaminacyjnym,
- podjęciu Uchwały Komisji o nadaniu kandydatowi tytułu Specjalisty.

Koszty uzyskania tytułu Specjalisty ponosi zainteresowany lekarz weterynarii lub jednostka kierująca go na szkolenie. Na koszt uzyskania tytułu Specjalisty składają się: koszt szkolenia specjalizacyjnego oraz opłata egzaminacyjna. Koszt szkolenia specjalizacyjnego określa organizator szkolenia, wysokość opłaty egzaminacyjnej ustala Komisja. Zgłoszenia na szkolenia specjalizacyjne, ze wskazaniem miejsca i rodzaju specjalizacji, powinny być składane pod adresem: Weterynaryjne Centrum Kształcenia Podyplomowego; 24-100 Puławy, Al. Partyzantów 57.

Ramowe kryteria dotyczące organizacji systemu funkcjonowania oraz zasad autoryzacji Specjalizacyjnych Studiów Podyplomowych

1. Uprawnionymi do organizacji Podyplomowych Studiów Specjalizacyjnych są: Wydziały Medycyny Weterynaryjnej w Olsztynie, Lublinie, Warszawie i Wrocławiu oraz Państwowy Instytut Weterynaryjny w Puławach. Dopuszcza się możliwość uczestniczenia (w wymiarze pełnym lub częściowym) w procesie kształcenia specjalizacyjnego przez inne jednostki organizacyjne, które uzyskają odpowiednią zgodę Komisji.
2. Kierownikiem Podyplomowego Studium Specjalizacyjnego może być Krajowy Kierownik właściwej specjalizacji lub też samodzielny pracownik naukowy zajmujący się daną specjalizacją.
3. Realizujące zatwierdzone przez Komisję programy specjalizacji Podyplomowe Studia Specjalizacyjne działają poprzez organizację „szkoleń zjazdowych” oraz staży specjalizacyjnych w systemie semestralnym. Nabór kandydatów na szkolenie specjalizacyjne może być dokonywany dwukrotnie w okresie roku akademickiego. W maju, jeżeli Studium rozpoczyna działalność w semestrze zimowym oraz w grudniu, jeżeli w letnim.
4. Mając na uwadze zasadę „finansowego samobilansowania się” każdego z organizowanych Studiów, zalecanym jest formowanie odpowiednio licznych grup szkoleniowych, nie przekraczających jednak 35 osób.
5. W celu uzyskania autoryzacji Komisji przez utworzenie Studium – jako jednostki organizacyjnej upoważnionej w praktyce

- do kształcenia przyszłych specjalistów – organizatorzy powinni:
- wystąpić (za pośrednictwem właściwego Krajowego Kierownika Specjalizacji) do Komisji z pisemnym wnioskiem o autoryzację Studium, podając w nim rodzaj specjalizacji i czas trwania Studium, dane personalne kierownika Studium, jak też siedzibę i adres korespondencyjny Studium.
 - do powyższego wniosku należy dołączyć: pisemne zobowiązanie Kierownika Studium do organizacji i prowadzenia szkolenia specjalizacyjnego zgodnie z uchwalonym przez Komisję programem, jak też spełnienia administracyjno-finansowych wymogów Komisji.
 - pozostałe załączniki to: szczegółowy plan zajęć poszczególnych zjazdów szkoleniowych (z podaniem miejsca, czasu trwania, tematyki zajęć i nazwisk osób je prowadzących); lista uczestników studium; szczegółowy kosztorys szkolenia.
6. Wymogi administracyjno-finansowe Komisji polegają na:
 - Stałym nadzorze funkcjonowania Studium – przez właściwych Krajowych Kierowników specjalizacji lub też upoważnionych przez Komisję jej członków w przypadkach, gdy Studium kierowane jest bezpośrednio przez Krajowego Kierownika Specjalizacji. Wspomniany nadzór obejmuje stałe konsultacje z organizatorem Studium dotyczące szczegółowych uzgodnień (np. zasad prowadzenia naboru, doboru wykładowców, miejsc realizacji staży itp.) jak też obejmuje bezpośrednią kontrolę prowadzenia zajęć (zgodnie z doraźnie istniejącymi potrzebami, nie rzadziej jednak niż jeden raz w semestrze) oraz spotkania ze słuchaczami.
 - Za sprawowanie w/w nadzoru wyznaczona osoba otrzymuje

- zryczałtowane wynagrodzenie w wysokości 360 zł za semestr oraz zwrot kosztów za dojazdy, płatne przez organizatora Studium.
- Warunkiem finansowym uzyskania autoryzacji Studium jest przekazanie na konto Komisji (do miesiąca czasu od rozpoczęcia zajęć w semestrze) kwoty w wysokości 10 % wpływów brutto wpłacanych semestralnie przez słuchaczy opłat.
7. Podyplomowe Studia Specjalizacyjne, które zlecają prowadzenie naboru, do pełnienia pełnej formalnej obsługi Weterynaryjnemu Centrum Kształcenia Podyplomowego w Puławach, wpłacają z tego tytułu na jego rzecz, kwotę w wysokości 10 % wpływów brutto wpłacanych semestralnie przez słuchaczy opłat.
 8. Po wpłynięciu do Komisji w/w materiałów Krajowy Kierownik Specjalizacji lub też wyznaczony członek Komisji (jeżeli kierownikiem studium jest Krajowy Kierownik Specjalizacji) referuje sprawę na posiedzeniu Komisji – dołączając na ten temat swą opinię. W wyniku głosowania Komisja podejmuje uchwałę o autoryzacji, która przekazana jest organizatorowi Studium.
 9. W uzasadnionych przypadkach, na wniosek Krajowego Kierownika Specjalizacji lub wyznaczonego do sprawowania nadzoru nad funkcjonowaniem Studium, członka Komisji, autoryzacja w drodze stosownej uchwały, może zostać cofnięta. Może to mieć miejsce zwłaszcza w przypadkach stwierdzenia odstępstw od realizacji zatwierdzonego programu specjalizacji bądź też zaprzestania wywiązywania się organizatorów Studium ze zobowiązań administracyjno-finansowych wobec Komisji.

programów 17 specjalizacji. Sprecyzowano, że oparty na programie danej specjalizacji cykl szkoleniowy trwa w poszczególnych specjalizacjach od 1 do 3 lat (2-6 semestrów) i realizowany jest w ramach, uznanych przez Komisję i pozostających pod jej stałym merytorycznym nadzorem, specjalizacyjnych studiach podyplomowych (SSP). Podyplomowe studia specjalizacyjne organizować mogą:

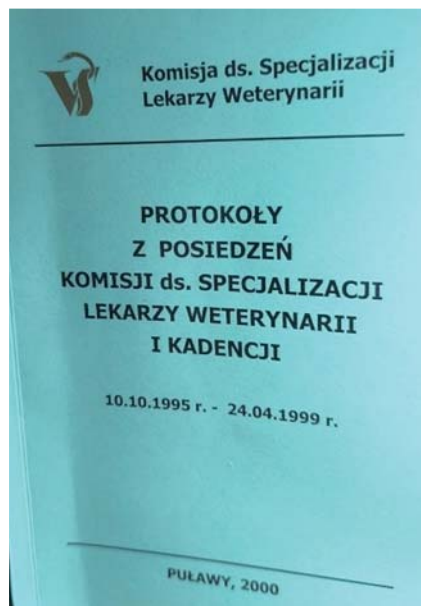
Wydziały Medycyny Weterynaryjnej w Lublinie, Olsztynie, Warszawie i Wrocławiu, Państwowy Instytut Weterynaryjny w Puławach, a także w przypadku realizacji częściowego programu specjalizacji i inne jednostki (np. lecznice stażowe) – po uzyskaniu autoryzacji Komisji. Specjalizacyjne Studium Podyplomowe kierowane jest przez posiadającą stopień dr hab. lub tytuł profesora osobę, która

równocześnie winna posiadać tytuł specjalisty zawodowego. Szkolenia na PSS prowadzone są wg zatwierdzonych dla poszczególnych specjalizacji programów, pod stałym nadzorem Krajowych Kierowników Specjalizacji (KKS), a ponadto hospitowane przez wyznaczone dodatkowo z grona członków Komisji osoby. Szkolenia specjalizacyjne prowadzone są najczęściej w formie sobotnio-

Prezes Izby Krajowej Andrzej Komorowski wręcza, po raz pierwszy w kraju, Dyplom Specjalisty Przewodniczącemu Komisji prof. dr hab. Zbigniewowi Pomorskiemu.

-niedzielnych zjazdów obejmujących wykłady, seminaria, ćwiczenia, konsultacje. Ponadto realizowane są staże specjalizacyjne, zaliczenia a także, w specjalizacjach, w których jest to przewidziane programem, przygotowywana i broniąca jest praca dyplomowa. Grono wykładowców PSS rekrutuje się spośród, zatrudnionych na wyższych uczelniach, w instytutach lub laboratoriach badawczych, najwybitniejszych fachowców jak też specjalistów lekarzy pracujących w administracji państwowej czy w praktyce klinicznej. Kształcący się mają stałą możliwość monitorowania prowadzonych zajęć poprzez anonimowe wypełnianie punktowych ankiet – co w oparciu o średnie punktowe z zajęć – umożliwia krajowym kierownikom specjalizacji wprowadzanie stosownych korekt w doborze wykładowców. Komisja dopuszcza do egzaminu na podstawie indywidualnego wniosku zaopi-

Broszura z zatwierdzonymi przez Komisję oficjalnymi protokołami.

niowanego przez Krajowego Kierownika Specjalizacji. Warunkiem pozytywnego zaopiniowania wniosku jest przedstawienie świadectwa ukończenia studium specjalizacyjnego oraz uregulowanie spraw administracyjnych. Tytuł specjalisty zawodowego nadawany jest uchwałą Komisji na wniosek KKS składany po pomyślnym złożeniu państwowego egzaminu przed powołanymi przez Komisję dla poszczególnych specjalizacji sześciuosobowymi Zespołami Egzaminacyjnymi (ZE).

Sprawy organizacyjno-administracyjne nie przebiegały w tej kadencji najlepiej. Przez kilkanaście miesięcy w WCKP nie wydzielono dla potrzeb Komisji żadnego pomieszczenia. Dopiero gdy masowo zaczęły do WCKP napływać dokumenty lekarzy ubiegających się o tytuł z nadania i każdego dnia bez przerwy „urywały się telefony” od zainteresowanych tematyką

Ks. Prof. dr hab. MIECZYŚLAW ALBERT KRĄPIEC, Rektor KUL

Urodził się 25 maja 1921 r. w Berezowicy Małej na Podolu.

W 1939 r. ukończył w Tarnopolu Gimnazjum im. Wincentego Pola i w tymże roku wstąpił do Zakonu Dominikanów w Krakowie, gdzie odbył studia filozoficzne i teologiczne, zwieńczone w 1946 r. doktoratem, którego promotorem był o. Jacek Woroniecki. Po przyjęciu święceń kapłańskich ojciec Krąpiec podjął w 1945 r. studia na Wydziale Teologicznym KUL, jednocześnie w latach 1946–1954 wykładał filozofię w Dominikańskim Kolegium Filozoficzno-Teologicznym w Krakowie. Doktoryzował się w 1948 r.

na podstawie dysertacji *De amore hypostatico in Sanctissima Trinitate secundum St. Thomam Aquinatem*, napisanej pod kierunkiem ks. prof. Antoniego Słomkowskiego. W 1957 r. przedłożył Radzie Wydziału Filozoficznego rozprawę habilitacyjną pt. *Egzystencjalne podstawy transcendentalnej analogii bytu*. Na jej podstawie otrzymał stopień docenta. W 1962 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1968 r. tytuł profesora zwyczajnego. Pracę w KUL rozpoczął w 1951 r. na działającym zaledwie od 1946 r. Wydziale Filozofii. Od 1 stycznia 1955 r. pełnił funkcję kierownika Zakładu Metafizyki i Katedry Metafizyki i Teorii Poznania. 6 grudnia 1956 r. otrzymał tytuł docenta. W latach 1957–1970 pełnił funkcję kierownika II Katedry Metafizyki (Katedry Metafizyki Ogólnej). Dwukrotnie pełnił funkcję dziekana Wydziału Filozofii Chrześcijańskiej KUL (1958–1961 i 1969–1970).

Od 1 października 1970 r. objął funkcję rektora i sprawował ją przez pięć kadencji – do 1983 r.

W swojej twórczości naukowej zespalał filozofię starożytną ze średniowieczną, koncentrując się przede wszystkim na teorii bytu Arystotelesa i św. Tomasza z Akwinu. W toku badań uznał ich za współtwórców klasycznej metafizyki, często przez potomnych wypaczanej, a przez współczesnych traktowanej jako dwie całkowicie różne koncepcje: filozoficzną Arystotelesa i teologiczną lub pseudofilozoficzną Tomasza. Wykazywał, że ta druga jest twórczą kontynuacją pierwszej, że

Ks. Prof. dr hab. Mieczysław Albert Krąpiec, Rektor KUL.

Akwinata ani na krok nie odstąpił od realizmu Stagiryty, spojrzął natomiast na jego teorię bytu przez pryzmat fenomenu ludzkiego. Ten zaś nie da się pomyśleć bez odniesienia go do Boga, czyli do Bytu jako bytu w sensie absolutnym (Jestem, który Jestem). Wypunktowanie tej właśnie sprawy uznał Jan Paweł II za znamię i zasługę tzw. szkoły lubelskiej.

Jego dorobek naukowo-badawczy liczy 20 pozycji książkowych, z których wiele zostało przełożonych na język angielski oraz ok. 250 studiów i artykułów. Rozpatrywał w nich problemy poznania, miłości, wolności, zła, śmierci, kultury, religii, prawa, moralności, polityki, wytwarzania, a zwłaszcza szczególnie dzisiaj aktualny problem stosunku języka do rzeczywistości. Zaznaczał swoją obecność we wszystkich niemal dziedzinach ludzkiej aktywności po to, by przywracać im ich antyčno-średniowieczny wymiar, zgodnie z którym celem ludzkiego poznania powinna być mądrość. Odejście od tak rozumianej filozofii klasycznej stanowi poważne zubożenie życia duchowego współczesnej nam cywilizacji. Nie ulega zatem wątpliwości, że zarówno filozofia, jak i KUL zawdzięczają mu wiele. Pod jego kierunkiem napisano ok. 150 prac magisterskich i przeszło 50 dysertacji doktorskich, spośród których wiele zaowocowało potem habilitacjami.

Był członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk (Warszawa), Polskiej

Akademii Umiejętności (Kraków), Papieskiej Akademii św. Tomasza (Rzym), członkiem *Academiae Scientiarum et Artium Europaea* (Salzburg), *Société Internationale pour l'Étude Philosophie Médiéval*, *Görres Gesellschaft*, *Societas Humboldtiana Polonorum*, *Societas Internationale St. Thomae Aquinatis* i Polskiego Towarzystwa Tomasza z Akwinu (prezes), Towarzystwa Naukowego KUL (w latach 1970–1981 sprawował funkcję jego prezesa), Polskiego Towarzystwa Filozoficznego, Lubelskiego Towarzystwa Naukowego.

Nosi tytuł „Magister in Sacra Theologia” (najwyższy tytuł naukowy w Zakonie Dominikanów). Trzy uczelnie nadały o. Krąpcowi tytuł doktora honoris causa: Pontifical Institute of Mediaeval Studies, będący częścią Uniwersytetu w Toronto (1989), Katolicki Uniwersytet w Leuven w Belgii (1990) oraz Tarnopolski Eksperymentalny Instytut Pedagogiczny w Tarnopolu (1993, Ukraina).

Jest także laureatem prestiżowych nagród i odznaczeń. W 1981 r. otrzymał Złoty Medal za Rozwój Kultury, Międzynarodową nagrodę *Salsomaggiore*. „Profesorem Roku 1988” ogłosił go Consejo Cultural Mundial (UNESCO, Mexico), a International Biographical Center uznał go za „Człowieka Roku 1991/92”, podobnie jak i American Biographical Institute, Inc., Raleigh, N.C. Rząd belgijski wyróżnił go w 1977 r. *Grand Officier d'Ordre Leopold II* (Wielkim Oficerskim Orderem Leopolda II), natomiast rząd francuski przyznał mu w 1984 r. Komandorię Orderu Palm Akademickich, a rząd polski Komandorię Orderu Polonia Restituta z Gwiazdą. W 2001 r. otrzymał „Medal za Zasługi dla Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego”, w 2005 r. medal dla zasłużonych dla Polonii, w 2006 r. zaś nagrodę Polskiego Stowarzyszenia Morsko-Gospodarczego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego „*Animus et semper fidelis*”.

Był inicjatorem i przewodniczącym Komitetu Naukowego Powszechnej Encyklopedii Filozofii, „pierwszej w dziejach kultury polskiej prawdziwej encyklopedii filozoficznej”, wydawanej od 2000 r. przez Polskie Towarzystwo Tomasza z Akwinu. Zmarł 8 maja 2008 r. w Lublinie. (cyt. za str. KUL-ZP)

Drugi od prawej Ks. Prof. Krąpiec, dr n. wet. I. Taszkun, prof. M. Truszczyński, prof. W. Kluciński – Rektor SGGW. Stoi, witany oklaskami Koleżanek i Kolegów, Prof. Leszek Balcerowicz.

specjalizacji Koleżanek i Kolegów (awantury o brak kompetentnej w tych sprawach osoby), Dyrektor Truszczyński oddelegował pracownika WCKP dr J. Krasuckiego na rzecz pracy dla Komisji (na 1/3 etatu). Potem, po wielokrotnych prośbach, w wyniku mojego kolejnego już z nim spotkania i postawienia sprawy na przysłowiowym „ostrzu noża” przydzielił nam dwa pomieszczenia.

W pierwszej kadencji Komisja odbyła 15 protokolowanych spotkań (protokolanci, Jerzy Antychowicz, Jerzy Molenda i Jerzy Krasucki wydanych, na nasz koszt, nakładem Instytutu w 2000 r. w 200 egzemplarzach).

Mogliśmy na to wydać pierwsze własne zgromadzone pieniądze, chcieliśmy bowiem utrwalić nasze dokonania drukiem. Istotnym do odnotowania faktem była nieomal każdorazowo niska frekwencja członków Komisji w zaplanowanych posiedzeniach. Jeden z członków (B. Rutkowiak) po 3 posiedzeniach zrezygnował z udziału, kolejni zaś dwaj (Bartoszcze i Maciołek) notorycznie nie brali udziału w jej pracach, finalnie więc stosowną uchwałą Komisja oddała ich do dyspozycji Ministra.

Ponieważ Komisja jest „organem państwowym” Ministra, nie może działać „ot tak sobie”. Koniecznym było więc opracowanie Regulaminu pracy Komisji, a potem przyjęcie, stosowną uchwałą, jego końcowej wersji. Praca nad Regulaminem też zabrała nam wiele czasu. Osobiście sędzę, iż niska frekwencja wynikała z faktu – że pomimo błagań i prośb oraz podejmowanych przez nas licznych i różnorodnych działań (vide stosowne protokoły) – Nigdy!!! – nie przyznano nam nawet 1 złotówki. Koszty podróży na posiedzenia Komisji (poza pierwszym, zapłaciła za nie Izba Krajowa), każdy musiał pokrywać sam i dla niektórych z członków były one zbyt duże. To nie były dzisiejsze czasy, gdy wiele spraw da się załatwić elektronicznie lub wirtualnie, spotykając się „on-line”. Mogliśmy się tylko kontaktować telefonicznie i oczywiście na własny koszt (to już nie był PRL), żeby „za darmo” dzwonić z zakładu pracy. Pamiętam, z jaką frustracją i żalem musiałem odwoływać, z tak prozaicznego powodu „że kasa była pusta”, dwa pierwsze zaplanowane w puławskim WCKP posiedzenia. Powstało „błędne koło”, jeśli nie podejmiemy działań – poprzez niezbędne pierw-

sze ustalenia i decyzje oraz formalne uchwały – to nie ruszymy z miejsca. Mieliśmy pełną świadomość, iż pierwsze własne fundusze napłyną dopiero wtedy, gdy uchwalimy zasady przyznawania tytułu specjalisty w „drodze nadania” i podamy je do publicznej wiadomości. Dosłownie „kwadratura koła”, przez marne kilka groszy, mogła lec w gruzach cała tak misternie opracowana przez poprzednią „samorządową” Komisję sprawa. Jej pełen ogląd miało wówczas tylko siedmiu z nas, czyli ci, którzy działali w poprzedniej Komisji i zostali członkami nowej. Byli to, M. Gajęcki, I. Hutnikiewicz, St. Koper, A. Lisowski, Z. Pomorski; J. Sławomirski oraz T. Wijaszka. To oni pomogli mi w telefonicznej mobilizacji „nowych” członków komisji – by stawili się na drugie jej posiedzenie 3.02.1996 r.

Z wymiernych dokonań, w okresie trwającej cztery lata (10 październik 1995 r. - 24 kwiecień 1999 r.) pierwszej kadencji, należy przypomnieć, że Komisja przeprowadziła nabór i rozpoczęła kształcenie specjalizacyjne w 9 specjalizacjach (Choroby trzody chlewnej, Choroby psów i kotów, Choroby drobiu oraz ptaków ozdobnych, Chirurgia weterynaryjna, Radiologia weterynaryjna,

Oficjalna okrągła wyciskana pieczęć Komisji ds. Specjalizacji.

Prewencja weterynaryjna i higiena pasz, Higiena zwierząt rzeźnych i żywności pochodzenia zwierzęcego, Weterynaryjna diagnostyka laboratoryjna, Epizootiologia i administracja weterynaryjna). Pozostałych 8 specjalizacji z różnorodnych przyczyn, nadal pozostawało nieaktywnymi. Całość prac Komisji pierwszej kadencji syntetycznie zobrazowana jest na 148 stronach, zatwierdzonych stosownymi uchwałami, „oficjalnych protokołów” z jej 15 posiedzeń.

Już tyle dokonań wymieniłem, ale ponownie chcę wrócić myślą do początku działania Komisji. Działaliśmy pod presją czasu, bo Rozporządzenie Ministra dawało nam dwa lata na uregulowanie spraw specjalizacji „z nadania”. Wiązało to się także z rozstrzygnięciem (przez fachowca) określonych kwestii prawnych. Jak zwykle, pomógł nam nieoceniony A. Komorowski wysyłając na posiedzenia Komisji Pana mecenasa Witolda Preissa, radcę prawnego Izby Krajowej. W okresie późniejszym „ratował” nas Dyrektor M. Truszczyński, desygnując na nasze posiedzenia radcę prawnego Instytutu mgr. Stefana Kacperka. Oni to rozstrzygali, jak interpretować nurtujące nas wątpliwości prawne.

Wcześniej wspominałem już o uroczystości wręczenia Dyplomów Specjalisty, ale nie napisałem kto, w ciągu niecałego miesiąca, ją zorganizował. Byli to niezwykle operatywni członkowie Komisji: B. Winiecki (Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego), T. Wijaszka, I. Hutnikiewicz, J. Glowacki i A. Rudy. To oni, rozplanowali oraz zrealizowali, wszystkie związane z tą, historyczną uroczystością szczegóły. Mnie przypadła zaszczytna rola zaproszenia „uznanego” w skali kraju wykładowcy, polskiego katolickiego duchownego O. dominikanina Ks. Prof. dr hab. M. Krąpca, byłego Rektora KUL – humani-

Przeznaczony do „noszenia w klapie” znaczek specjalisty zawodowego.

stę, filozofa, tomistę i teologa – „Światową Postać” w świecie humanistycznych nauk. W swym wykładzie Książd Professor, w nawiązaniu do naszych zawodowych ze zwierzętami relacji – przedstawił nam filozoficzne aspekty powiązań pomiędzy człowiekiem a naszymi „Bracmi mniejszymi” zwierzętami.

Podsumowując pierwszej kadencji dokonania, chciałbym podkreślić doniosłą rolę doc. T. Wijaszki (jako Wiceprzewodniczącego), we wszystkich sprawach organizacyjnych Komisji. Na co dzień (byliśmy w stałym telefonicznym kontakcie), ponieważ kierował WCKP i był „stale” na miejscu, gdy urywały się wspomniane już powyżej telefony udzielał wszystkich potrzebnych zainteresowanym informacji i wyjaśnień (w czym dzielnie mu pomagał dr J. Krasucki). Pełnił zatem kluczową organizacyjnie rolę i był w swoim żywiole. To on osobiście załatwiał wszystkie sprawy związane z „produkcją” dyplomów i legitymacji dla przyszłych specjalistów. W tym miejscu wspomnę także o okolicznościach powstania „naszego znaku graficznego” i okrągłej wyciskanej pieczęci na dyplomie specjalisty, którą Tadeusz „zamówił”, o ile dobrze pamiętam, w Państwowej Mennicy.

Jaka to była radość, gdy dostarczono nam ją na czas, i można ją było „wycisnąć” na wydrukowanych na „czerpanym papierze” dyplomach. Umieściliśmy je w eleganckich, jasnobrązowych, skurzanym tubach.

Ponadto wypisywaliśmy i wkładali, w identycznego koloru skórzane okładki, z wyciśniętym logo specjalisty, drugie w formacie A4 dyplomy i legitymacje. Jaka była to praca, należało ozdobnym piśmem wypisać wszystkie dyplomy i legitymacje, sprawdzić czy nie popełniono błędów, posortować to alfabetycznie nazwiskami specjalistów, popakować w kartony, przewieźć do Warszawy i zorgani-

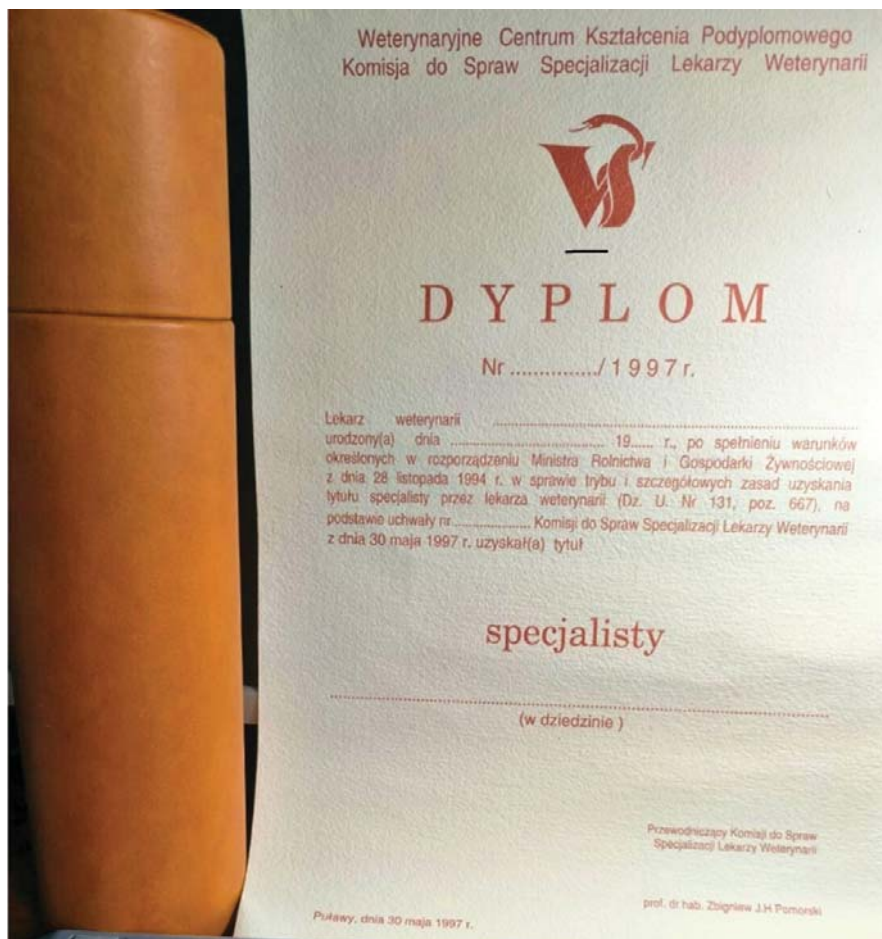

Przeznaczony do „noszenia w klapie” znaczek lekarza weterynarii.

zować w foyer Auli Politechniki stanowiąca, w których KKS będą je uroczysto wręczać każdemu specjalście „z nadania”. Czas naglił, mieliśmy około trzech tygodni, żeby wykonać powyższe czynności, czyli przygotować nieomal 700 legitymacji i dyplomów i mimo presji, w niczym się nie pomylić. Na szczęście mieliśmy już na koncie PIWet własne pieniądze i za wszystko mogli zapłacić.

A wcześniej należało, u artysty grafika „zamówić” projekty znaku graficznego specjalizacji – zaprezentować je na posiedzeniu Komisji i zatwierdzić wybór stosowną oficjalną uchwałą. Jak zwykle pomógł mi rozwiązać ten problem niezawodny A. Komorowski. Kilka lat wcześniej, zamawiał on logo dla samorządu u znanego krakowskiego artysty grafika profesora dr hab. Stanisława Kluczykowskiego, pracującego na ASP w Krakowie. Stworzone przez niego logo stało się z czasem symbolem graficznym nie tylko samorządów, ale i wszystkich zakładów leczniczych dla zwierząt w kraju. Wielu lekarzy weterynarii nosiło je wpięte w klapę marynarki jako swój znak wykonywania zawodu.

A. Komorowski uprzedził prof. Kluczykowskiego, że będę się z nim w powyższej sprawie, telefonicznie kontaktował. Wystarczyła jedna konkretna rozmowa, podczas której wspólnie ustaliliśmy że duża litera „S” będzie symbolizować zarówno specjalistę zawodowego, jak i wszystkie rodzaje specjalizacji. W dalszej części rozmowy nawiązaliśmy także do znaku, który już wcześniej dla samorządu zaprojektował. Zapytałem go wówczas, czy by udało się literę S z nim jakoś artystycznie połączyć, bo jest on doskonale kojarzony z zawodem i rozpoznawalny w całym kraju. W odpowiedzi usłyszałem, że nie będzie z tym problemem, bo da się to przyzwocicie wykonać. Ponadto ustaliliśmy także, iż

Tuba i dyplom specjalisty z 1997 r.

zaprojektuje jeszcze jeden dla specjalizacji znak, żebyśmy mieli w czym wybierać. Po krótkim czasie dostałem na mój adres e-mail dwa przepiękne projekty graficznych znaków, które zamieszczam obok. Po zapoznaniu się z nimi Komisja, kierując się nawiązaniem do powszechnie rozpoznawalnego symbolu samorządu, drogą stosownej uchwały podjęła decyzję zatwierdzając pierwszy projekt.

Ten drugi zaś pozostał w moim prywatnym elektronicznym archiwum i cieszę się, że mogę go dziś czytelnikom zaprezentować, jako swego rodzaju ciekawostkę powiązaną z działaniami Komisji I kadencji. Co do drugiego projektu, nie chcąc, by się „zmarnował”, miałem nawet pomysł, żeby go wykorzystać, jako „wewnętrzny” symbol specjalizacji Nr 4 Choroby psów i kotów i sygnować nim wytwarzane na jej potrzeby dokumenty oraz żeby był symbolem graficznym SSP-4, działających na czterech wydziałach. Funkcjonująca przy KKS-4 Rada programowa sp. 4 kierująca SSP-4, profesorowie Nicpoń, Frymus, Depta i Winiarczyk uznała jednak, że po pierwsze, musielibyśmy uzyskać na to oficjalną akceptację komisji, po drugie zaś nasza

Dwa, zaprojektowane przez prof. St. Kluczykowskiego, symbole graficzne specjalizacji.

specjalizacja (poza programem) nie powinna się niczym wyróżniać od pozostałych specjalizacji i na tym się sprawa zakończyła.

W nawiązaniu do oficjalnie zatwierdzonego znaku Komisji to jej członek lek. wet. Igor Hutnikiewicz, współdziałając z odpowiednim zakładem jubilerskim z Olsztyna, doprowadził do wykonania ze srebra połączanego znaczka specjalisty do noszenia w klapie.

W sumarycznym podsumowaniu tej części wspomnień podkreślić trzeba, iż niewątpliwymi dokonaniem pierwszej kadencji było opracowanie oraz zatwierdzenie stosownymi uchwałami:

- wzoru graficznego logo specjalizacji oraz wzorów dokumentów wydawanych każdemu specjalście.
- opracowanie spójnych zasad przyznawania tytułu specjalisty „z nadania” i po rozpatrzeniu nadesłanej dokumentacji, przyznanie go oraz wręczenie 692 osobom.
- wypełnienie szczegółowymi treściami (znanych dotychczas tylko z nazwy 17 specjalizacji), poprzez opracowanie i uchwalenie szczegółowych programów specjalizacyjnego kształcenia w 17 obszarach.
- opracowanie szczegółowych zasad, normujących całokształt funkcjonowania SSP, jak też „praktyczne” rozpoczęcie kształcenia w 8 dziedzinach.
- uchwalenie zasad prowadzenia zindywidualizowanego trybu kształcenia.
- ustalenie zasad przeprowadzenia Egzaminu końcowego i w oparciu o pozytywny jego wynik nadanie tytułu pierwszym specjalistom w kraju, którzy ukończyli pełen cykl wymaganego szkolenia – zakończony pomyślnie zdaniem egzaminem państwowym.

Końcowa konkluzja wszystkich członków Komisji ds. specjalizacji pierwszej kadencji opierała się na przekonaniu, że opracowany przez nas „System Specjalizacyjnego Kształcenia” został pod naszym nadzorem uruchomiony w praktyce. Spełniliśmy zatem wszystkie postawione przed nami zadania, jak też byliśmy spokojni, co do dalszego jego pomyślnego przebiegu w przyszłości. ●

Pierwsza część artykułu została opublikowana w „Życiu Weterynaryjnym” 2025, wydanie specjalne „35 lat Samorządu, 30 lat Specjalizacji, 100 lat „Życia Weterynaryjnego”, strona 76-83.